

Svajonų
ROMANAI

Tango

JO LEIGH
Nuogas Niujorkas

9,79 Lt / 2013 sausis–vasaris

VYRAI
MAINAMS

Knygute.lt

Jo Leigh
(Džo Lei)

NUOGAS NIUJORKAS

Pirmasis trilogijos
Vyrai mainams
romanas

Versta iš Jo Leigh, Choose Me, 2012

© Jo Leigh, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2012

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-712-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Paskyra

Bri Kingston

Reklaminių tekstų kūrėjo padėjėja, *BBDA*,
Manhattanas

Studijavo reklamą ir madą Keiso vakarų uni-
versitete

Gyvena Manhatane ♥ Vieniša, iš Ohajo
Gimė kovo 22d.

Bri Kingston Manhatane gyveno penkis mė-
nesius ir dvylika dienų. Tai jau trečias kartas,
kai ji lankėsi Švento Marko bažnyčios rūsio
virtuvėje, kur su dar šešiolika menkai pažįs-
tamų moterų mainėsi šaldytais pietumis. Ją
pakvietė Liusė Princ, kurią Bri pažinojo ketu-
rias dienas. Liusė mainuose nedalyvavo. Ji kar-
tu su sužadėtiniu persikraustė į Bafalą ir at-
laisvino išskleidžiamą kušetę, ant kurios Bri
miegojo vieno kambario bute, kurį dalinosi su
dar trimis merginomis. Septyni šimtai per mė-
nesį už nuomą - labai mažai. Deja, net viryklė
neveikė.

Iš tikrųjų tai jau šeštas apsilankymas virtuvėje. Jai leido ateiti į bažnyčios rūšį vakarą prieš mainus, kad paruoštų pietus. Šią savaitę – šešiolika porcijų vegetariškos lazanijos ir vidutiniškai aštraus mėsos troškinių, sudėtų į šildyti mikrobangų krosnelėje tinkamas dėžutes. Viskas paruošta išdalyti per dvisavaitinius mainus.

Nors pirmą kartą išgirdusi apie šią bendruomenę nusistebėjo, Bri kamavo dvi bėdos, neatsiejamos nuo Manhatano svajonių: padorių vienišų vyrų trūkumas ir pinigų stygius.

Ji numatė abu dalykus. Kadangi didžiąją dvidešimt penkerių gyvenimo metų dalį planavo pabėgti į Didįjį obuolį, perskaitė apie jį visus straipsnius, tinklaraščius ir knygas, dirbo studijų metais ir taupė pinigus kaip Skrudžas. Ji netgi turėjo atsidėjusi padorių sumą santaupų juodai dienai. Bri buvo nusiteikusi likti ilgam.

Neįtikėtinai pasisekė, kad sužinojo apie pietų mainus. Keturiolika iš šešiolikos taip pat buvo vienišos, dirbo Ist Vilidže, visos žinojo, kur vyksta laimingos valandos, kur pigiausia drabužių valykla, kur neiti į pasimatymą, jei kuriai apskritai pasisekdavo tokį susiorganizuoti.

Dar geriau – ji rado tikrų draugių Niujorke.

- Dėmesio, damos! - Šanona Fidžerald, rusvaplaukė iš koto verčiančia suknele, kurią Bri iš karto pastebėjo, turėjo šūktelėti, kad atkreiptų visų dėmesį. Merginos stoviniavo aplink sustatytus stalus priešais save tvarkingai išrikiavusios pietus. Visos atsinešė šaltkrepšius su ledų paketais. Po akimirkos jos vorele tarsi elegantiškos fabriko darbininkės eis nuo krūvelės prie krūvelės - visos jaunesnės nei trisdešimties ir visos šią gruodžio dieną vilkėjo tamsiai. Visos, išskyrus Bri. Ji pasirinko geltonai juodą languotą sijoną ir švarkelį, kuriuos pasisiuvo pati. Bri toptelėjo, kad kostiumėlis labai tiktų Šanonai.

- Ša, - tarė Šanona, ir po akimirkos kambaryje stėjo tyła. - Dėkoju. Man kilo idėja, - pasakė ji.

Tai buvo ne šiaip idėja. Bent jau sprendžiant iš to, kaip ji tai ištarė. Visi žodžiai buvo tarsi didžiosiomis raidėmis ir paryškintu šriftu. Kažkuo ketina nustebinti. Ne šiaip kokiu nauju receptu.

- Toms, kurios čia naujokės, - Šanona linktelėjo į Bri pusę, - mano šeimai priklauso spaustuvė. *Fidžeraldas ir sūnūs* ties Dešimtosios aveniu ir Šiaurės penkiasdešimtosios gatvės kampu.

Bri matė tą spaustuvē. Ji milžiniška.

- Spausdiname mainų korteles. Daugiausia sporto, bet dabar jos sparčiai populiarėja. Menininkai ir nekilnojamojo turto agentai jas naudoja kaip vizitines korteles. O kur dar *Saulėlydžio, Hario Poterio, Bado žaidynių...* Ką tik baigėme milžinišką hiphopo kortelių užsakyimą.

Šanona stabelėjo ir apsidairė aplink. Paskui nusišypsojo.

- Tačiau niekas mainų kortelių nenaudoja tam, kam jos turėtų būti skirtos - mainytis vyrais.

Bri sumirksėjo ir susižvalgė su geriausia drauge Rebeka Torp. Abi kilstelėjo antakius. Bri dar kartą pasidžiaugė, kad jiedvi su Rebe-ka, nepaisant akivaizdžių charakterio skirtumų, suartėjo jau per pirmuosius pietų mainus. Bri buvo iš mažo miestelio Ohajuje, kur turėjo didžiulę vidurinėsios klasės šeimą. Rebeka buvo advokatė, vienintelis vaikas pasipūtusioje niujorkiečių šeimoje ir vadovavo vienam didžiausių labdaros fondų pasaulyje. Tačiau per pirmas penkias pažinties minutes jiedvi šį tą suplanavo ir apsikeitė telefono numeriais, o vakare susidraugavo *Facebook* ir *LinkedIn* bei spėjo daugiau nei valandą prakalbėti telefonu.

- Įdomu, - kažkuriai tai ištarus Bri vėl sutelkė dėmesį į idėją ir intriga.

Kita paragino:

- Tęsk.

Šanona pakluso.

- Prieš tris savaites buvau pasimatyme. Mano pusseserė pažinojo vyruką, kuris dirbo su kitu tokiu vyruku - žinote, kaip būna. Jis nuostabus. Tikrai. Susitikome restorane *Monterone* - žinojau, kad ten toks rizotas, kad liežuvį galima praryti - šiaip ar taip, jis gražus, turi gerą darbą, su kažkuo draugavo, bet prieš kelis mėnesius išsiskyrė. Tai buvo tikrai smagus aklas pasimatymas, vienas geriausių. Tačiau nebuvo to. - Rausvaplaukė atsiduso. - Jokios traukos. Abu supratome. Tačiau iš karto sumojau, kad jis puikiai sutartų su Džanise.

Visų žvilgsniai nukrypo į Džanisę. Bri ją žinojo, bet ji buvo viena iš kelių, su kuriomis dar nespėjo artimiau susibičiuliauti. Ji buvo daili, aukšta, subtiliai pasidažiusi tamsiaplaukė.

Džanisė išsišiepė.

- Buvome trijuose pasimatymuose - jis fantastiškas. Net negaliu tuo patikėti. - Džanisė padėjo rankas ant stalo ir pasilenkė virš pačios pagamintų vištienos tortilijų. - Penktadie-

nį susipažinsiu su jo mama.

Patalpoje nuaidėjo *Ooo*.

- Žinau, - vėl atsitiesdama tarė Džanisé. Nugarą tiesi, veidas švyti. Atrodė taip, tarsi būtų laimėjusi ne tik rašybos konkursą, bet ir gavusi geriausią baigiamojo matematikos egzamino pažymį.

Prakalbo Šanona:

- Žinote, visos pažįstame vyrų, kurie malonūs, žavūs ir turi gerus darbus. Kurie nėra gėjai, užimti arba slapta susituokę. Sudėjus tai su mano šeimai priklausančia spaustuve gauname...

Kaip Brodvėjaus spektaklis, - pamanė Bri. - *Arba teleparduotuvė*. Ji sulaukė kvapą laukdama, kol bus atskleista šlovingoji idėja.

Šanona iškėlė rankas. Abiejose laikė po kortelę. Gražią žvilgančią kortelę. Mainų kortelę, vertą Heismano trofėjaus¹.

- Priekyje, - kalbėjo ji, - žinoma, nuotrauka. - Paskui ji apsuko rankas. - Kitoje pusėje - duomenys. Svarbi informacija.

- Pavyzdžiui... - tarstelėjo Bri ir nustebo, kad

¹ Amerikietiško futbolo apdovanojimas (čia ir toliau - vert. pastabos).

tai nuskambėjo garsiai.

- Visų svarbiausia, - pasakė Šanona, - santuoka, draugystė ar vienos nakties nuotykis.

Moterys linktelėjo. Tai labai svarbu. Kiek skausmo gyvenime pavyktų išvengti žinant, kas yra kas. Kiekvienas turi savo vietą. Bri niekada nedomintų santuoka. Tikriausiai ir draugystė, nors tai nuo daug ko priklausytų. Bet vienos nakties nuotykis? Dieve, taip. Su atrinktu vaikinu? Būtų tobula. Tikras rojus merginai iš Manhatano.

- Jo mėgstamiausias restoranas, - pridūrė Šanona, ir vėl pasigirdo visuotinis *Aha*. - Nors tokiai mergiotei kaip aš patinka ir aludė, kitos galbūt labiau mėgsta sušius. Dar yra jo aistra.

Po šių žodžių stojo tylą, bet Šanona ją ištesė, nors pati buvo nekantri.

- Kaip ir aš, puikiai žinote, kad visi vyrai nori kalbėti apie save ir savo dalyką. Ne, ne apie tą dalyką. Turiu omenyje pagrindinį jų pomėgį. Žinote, apie *Jankius*, akcijų biržą, *iPad* arba filmus. Jei jūs palaikote *Mets*, nenorite įstrigti su makleriu. O gal ir norite, bet bent jau iš anksto tai žinosite. Ir galiausiai, - ištarė ji po dramatiškos pauzės, - esmė. Visiškas demaskavimas. Knarkimas man nėra motais, bet jums

gali trukdyti. Trauka – labai nepastovus dalykas. Tačiau visos nusipelnėme išgirsti nepagražintą tiesą. *Google* tokios informacijos nepateiks, tiesa?

Vėl stojo tylą, bet ne todėl, kad merginos sutriko. Visos pamažu suvokė idėjos genialumą. Galiausiai dvisavaitinių Švento Marko pietų mainų dalyvės ėmė ploti.

Gimė *Karštų Niujorko vyrukų* mainų kortelės.

Skubiai žvilgtelėjęs pro langą į sniego valytuvą, slenkantį Vakarų septyniasdešimt antrąja gatve, kabinete Čarlis Vinslou prisistūmė kėdę prie kompiuterio. Iš viso jų buvo trys, kiekviename buvo skirtingos operacinės sistemos, kiekviename mainėsi jam priklausančios žiniasklaidos grupės *Nuogas Niujorkas* vaizdai. Panašiai įrengti kabinetai buvo bute Kvinse, vienaukščiame name Los Andžele, bute Londone ir biure Sidnėjuje. O Delavere turėjo milžiniškus senus rūmus, kuriuose laikė didžiąją dalį serverių.

Nuogas Niujorkas – godi kalė, reikalaujanti nuolatinio dėmesio. Tai, kas 2005 metais pra-

sidėjo nuo vieno tinklaraščio apie Manhataną, tapo dešimtimi atskirų tinklaraščių, kurie paskutiniaisiais duomenimis sulaukė daugiau nei dviejų šimtų milijonų spustelėjimų per metus. Dar svarbiau – apytiksliai trisdešimt milijonų dolerių metinių pajamų iš reklamos. *Nuogas Niujorkas* panėšėjo į bet kurią kitą konglomeratą, tik čia gaminami produktai – mintys ir nuomonės, žodžiai ir patarimai, nuotraukos ir paskalos. Nuolat besikeičiantys, kad išliktų visada aktualūs. Pajamos plaukdavo vien tik iš reklamos. Nors Čarlis mokėjo nedidelei komandai visu etatu dirbančių darbuotojų ir labai didelei autorių komandai, kiekvienas tinklaraštis buvo tarsi jo kūdikis, nesvarbu, ar jis buvo apie įžymybes, finansus, sportą, technologijas, žaidimus ar net moterišką požiūrį į gyvenimą. Jis pasitikėjo redaktorais, bet kiekviename redakcijos sąraše šmėžavo ir jo pavardė.

Dėl to Čarlis tapo įžymybe daugelyje miestų. Jam tai patiko. Kurdamas pirminį verslo planą apie tai negalvojo, bet juk galėjo būti ir blogiau nei kvietimai į svarbiausius renginius ir pribloškiančios moterys, besiveržiančios jį lydėti. Jis nebuvo toks kaip Klūnis, bet Čarlio ryžtas likti viengungiu per šešerius metus iš pokšto tapo faktu, o vėliau – legenda.

Suskambus jo telefonui jis atsiliepė beveile ausine, kurią įsidėjo iš karto po rytinio dušo.

- Naome. Kaip šiandien laikaisi, gražuole?

- Stebuklingai ir žavingai, kaip įprastai, - atsakė jo padėjėja nosiniu Bruklino akcentu, kurio tonas buvo sausas tarsi briutas.

Čarlis išsišiepė.

- Yra pokyčių?

- Ne. Tik nepamiršk, kad vienuoliktą užsuks siuvėjas. Neversk jo laukti. Praėjusį kartą taip nutiko, ir nors man esi be galo brangus, jo klientų sąrašas priverstų suvirpėti net tave.

- Tu visada paglostai man savimeilę. - Čarlis žvilgtelėjo į telefoną pažiūrėti, kas nori pertraukti skambutį. Pusseserė Rebeka. Keista, darbo dienomis ji retai rašo žinutes. - Turiu bėgt.

Naomė padėjo ragelį Čarliui nė nespėjus įjungti telefono klaviatūros.

Kas nutiko? Kas nors mirė? ČV

Po akimirkos telefonas pyptelėjo, ekranas vėl sušvito.

Viskas gerai. Turiu tau šį tą malonaus.

Jis vėl nuslydo grindimis, šįkart tam, kad patikrintų vieno naujausių klientų duomenis. Jų reklamos sukosi penkiose rinkose, keturiuose sekėsi gerai.

Ką tokio? ČV

Pasimatymą.

Jis nusijuokė. Nykščiai skriejo klaviatūra.

Eik jau, Beka. ČV

Ji buvo jo mylimiausia pusseserė, o tai daug reiškė, nes jis turėjo daugybę pusbrolių bei pusseserių. Abu tėvai turėjo po penkis brolius ir seseris, kurie dauginosi tarsi triušiai. Čarlis pats buvo iš trijų vaikų šeimos, bet tik vienas jų spėjo susilaukti savų atžalų.

Užuot pyptelėjęs atėjus žinutei, telefonas suskambo. Čarlis įjungė garsiakalbį.

- Rimtai, - tarė Rebeka. - Manau, ji tau labai patiks. Ji... kitokia. Nauja. Visiškai nauja....